

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **C. A. N.**, narozen X,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
toho času ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Bělušice, Bečov u
Mostu,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2023, č. j. OAM-14978-16/ZR-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2023, č. j. OAM-14978-16/ZR-2022, (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu, byla mu stanovena lhůta k vycestování a udělen výjezdní příkaz. K vydání tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí přistoupil žalovaný na základě zjištění, že u žalobce byly naplněny podmínky pro zrušení trvalého pobytu stanovené v § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobce dále požadoval, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Žaloba

2. Těžištěm žalobní argumentace bylo nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života nezletilých dětí žalobce, které jsou v České republice (dále jen „ČR“) plně integrovány a mají české státní občanství. Nezletilá dcera B. Ch. N., nar. X, má v ČR své přátele, matku a případné nucené vycestování spolu s žalobcem by pro ni mělo velký dopad. Pro vývoj dětské psychiky je nucená změna prostředí velmi náročná, kdy je nutné zdůraznit, že prostředí v ČR a v domovském státě žalobce je naprosto odlišné, ať už jde o kulturní hledisko, klimatické podmínky nebo přístup ke zdravotnictví a vzdělání a tato změna může mít fatální důsledky pro řádnou socializaci dítěte. Nezletilý syn B. L. N., nar. X, na území ČR navštěvuje základní školu a má zde spoustu přátel. Obě děti jsou občany ČR a jejich nucené odcestování s žalobcem – jejich otcem je nemyslitelné, neboť nemají v domovském státě žalobce povolen pobyt a místní prostředí je jim zcela neznámé. Po nuceném odcestování otce by děti zůstaly bez jednoho z rodičů, což je v přímém rozporu i s mezinárodními závazky ČR, např. čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o ochraně práv dítěte. Správní orgán zcela pominul zhodnocení, co se stane s dětmi, pokud by byl otec nucen odcestovat. Dle žalobce si každý zaslouží druhou šanci, zvláště pokud má na území ČR pevné rodinné vazby.
3. Žalobce dále žalovanému vytýkal nedostatečné zjištění skutkového stavu, když nebyl proveden výslech žalobce. V neprovedení tohoto důkazu shledává žalobce fatální pochybení žalovaného právě v situaci, kdy měl posuzovat přiměřenost svého rozhodnutí.
4. Žalobce dále zdůraznil za podpory a citace judikatury Nejvyššího správního soudu, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, a má za to, že žalovaný na tuto rozdílnost nikterak nereflektoval, když nesplnil hlediska, která jsou nutná zvážit v případě tohoto neurčitého právního pojmu. Dle žalobce žalovaný nezjišťoval veškerá hlediska k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce a jeho rodinným příslušníkům. Poukázal na to, že žije na území ČR velmi dlouhou dobu, a to převážnou část svého života a integrace zpátky do Vietnamu by byla velmi těžká. Největším zásahem by pak bylo oddělení žalobce od jeho nezletilých dětí, když vylučuje možnost, že by odcestovaly spolu s ním do Vietnamu.
5. Aniž by žalobce další námitku konkrétně specifikoval, obecně namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí pro porušení ust. § 87 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Dle žalovaného je žaloba z části zcela nekonkrétní a formální, což je důsledkem toho, že se zástupce žalobce neseznámil se spisovým materiálem a nezná jeho obsah. Z žaloby přitom není patrné, čím se měl žalovaný provinít proti správnímu řádu nebo zákonu o pobytu cizinců.
7. Žalovaný poukázal na to, že žalobce byl v průběhu správního řízení téměř nečinný, když správnímu orgánu předložil pouze obecné vyjádření, v němž toliko sdělil, že má přítelkyni

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a dvě nezletilé děti a že po propuštění z výkonu trestu by s nimi chtěl žít a že bude do budoucna vést řádný život. Protože toto sdělení neobsahovalo žádnou bližší specifikaci a identifikaci osob, tyto údaje žalovaný sám zjistil úřední činností a v součinnosti s příslušným orgánem sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“). Ani poté, co bylo žalobci umožněno seznámit se se spisem, kdy uvedl, že vyjádření zašle do sedmi dnů, žádné vyjádření ve věci nedoručil. Není přitom dle žalovaného povinností správního orgánu z vlastní iniciativy vyhledávat a opatřovat důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy ani ty, které se vztahují k nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Přestože je to žalobce, který byl povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti, žalobce žádnou mimořádnou, nebo závažnou skutečnost ve svůj prospěch v řízení neuvedl.

8. K námitce žalobce, že žalovaný neprovedl důkaz jeho výsledkem, žalovaný uvedl, že žalobce nikterak nespecifikoval, jaké skutečnosti by měly být z této výpovědi zjištěny. Z judikatury správních soudů přitom vyplývá, že výsledek účastníka v řízení o zrušení povolení k pobytu není nutné provádět vždy a správní orgán k němu přistupuje za situace, kdy informace nelze zjistit jiným způsobem, případně když si zjištěné informace protirečí, nebo z nich vyplývají různé skutečnosti. V daném případě žalovaný nijak nezpochybňuje existenci rodinných vazeb žalobce, které v rámci řízení nechal prošetřit OSPODem, což plně postačuje k prokázání rodinných vazeb a zjištění dalších pro napadené řízení potřebných informací o rodině žalobce.
9. Žalovaný má rovněž za to, že se řádně a podrobně vypořádal s přiměřeností vydaného rozhodnutí, zabýval se veřejným zájmem na zrušení trvalého pobytu žalobci, jakož i posouzením nejlepšího zájmu nezletilých dětí, a to zejména s ohledem na aktuální judikaturu Ústavního soudu, přičemž přihlédl rovněž k Úmluvě o právech dítěte. Pokud žalobce bagatelizuje trestnou činnost, jíž se dopouštěl, a zaštiťuje se právy svých nezletilých dětí, pak žalovaný poukázal na to, že žalobce po celý dosavadní život dcery žalobce buď páchal zvlášť závažnou trestnou činnost, nebo byl ve vazbě a následně ve výkonu trestu odnětí svobody, u syna pak tomu bylo po většinu jeho života. Právě přitom vazbou a následným nepodmíněným trestem bylo zasaženo do rodinných vazeb žalobce daleko výrazněji, přičemž původcem tohoto zásahu je sám žalobce. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce ve vězení nepracuje, finančně matku svých dětí a své děti nepodporuje, jeho rodina jim rovněž nijak nepomáhá. Přestože zrušení trvalého pobytu žalobci zasáhne do soukromých a rodinných vazeb a tento zásah nebude bagatelní, má žalovaný za to, že s ohledem na zjištěné okolnosti se jedná o zásah přiměřený. Ohledně otázky přiměřenosti pak v podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
10. K poukazu žalobce na to, že je integrován do společnosti, když převážnou část života žije v ČR, žalovaný uvedl, že veškerá integrace cizince do české společnosti je zcela irelevantní, pokud se dopustí natolik zvlášť závažné trestné činnosti jako v tomto případě. Přestože byl žalobci v ČR povolen trvalý pobyt, nerespektoval a nedodržoval právní předpisy ČR. Navíc žalobce páchal trestnou činnost v rámci organizované skupiny složené výhradně z občanů Vietnamu. Je tedy zřejmé, že se delší dobu před výkonem trestu odnětí svobody pohyboval v komunitě svých krajanů a byl stále v úzkém kontaktu s rodným jazykem a zvyklostmi rodné země.

Jednání soudu

11. Při jednání soudu zástupce žalobce setrval na své žalobní argumentaci a na obsah žaloby odkázal. Zdůraznil své přesvědčení o pochybení žalovaného, pokud nezjistil dostatečně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

skutkový stav věci výsledkem žalobce, a nově žalovanému vytýkal, že neprovedl důkaz svědeckou výpovědí bývalé přítelkyně žalobce. Poukázal na to, že děti žalobce jsou s žalobcem ve stálém kontaktu, ve věznici jej navštěvují a mají k němu blízký vztah. Informoval dále soud, že žalobce při výkonu trestu utrpěl den před jednáním poškození na zdraví, které nedokázal blíže osvětlit s tím, že žalobce byl hospitalizován ve vězeňské nemocnici v Praze – Pankrác. Navrhoval shodně jako žalobním petitem, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

12. Žalovaný při jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k žalobě a argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. Poukázal především na závažnost trestné činnosti, za níž byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a zopakoval důvody, pro které jsou dle žalovaného dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce přiměřené.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Z obsahu správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti, rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.
16. Žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 11. 5. 2020, č. j. 56 T 6/2019-4646, uznán vinným ze tří skutků, kdy jako člen organizované skupiny, ve vzájemné součinnosti a při dělbě úkolů, veden společným předchozím úmyslem společně s ostatními spolupachateli vyrábět, přechovávat a následně s finančním ziskem distribuovat pervitin, a to nejméně od prosince 2017 do 9. 11. 2018, kdy byl zadržen policií, se na různých místech ČR podílel na společné výrobě a následné distribuci pervitinu, podílel se na nákupu chemikálií a dalších věcí potřebných k výrobě pervitinu, dovážel je do míst jeho výroby, podílel se na předání a převozu tablet potřebných pro jeho výrobu. Tímto svým jednáním se dopustil zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 238 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku dílem dokonaného a dílem ve stádiu pokusu a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání deseti roků. Jak vyplývá z odůvodnění trestního rozsudku, nebyly v případě žalobce zohledňovány polehčující okolnosti, neboť žalobce v průběhu trestního řízení s orgány činnými v trestním řízení nespolupracoval, k trestné činnosti se nedoznal, resp. k části trestné činnosti se doznal až před soudem, přičemž toto doznání bylo učiněno toliko v rozsahu nezpochybnitelných důkazů. Žalobce úkoloval a řídil další osoby vietnamské národnosti, s nimiž se na trestné činnosti podílel. Rovněž se přímo podílel na vybudování tzv. varny pervitinu na adrese Československé armády v obci Kraslice. Odvolací Vrchní soud v Praze ve vztahu k žalobci výše uvedený odsuzující rozsudek nezměnil Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(rozsudkem ze dne 5. 2. 2021, č.j. 11 To 47/2020-4599, jej potvrdil), přičemž i tento soud hodnotil působení žalobce v souzené organizované skupině jako „*velmi aktivní*“, a protože jeho podíl na spáchané trestné činnosti se významně blížil podílu dvou odsouzených organizátorů skupiny, byl mu uložen trest odnětí svobody v polovině zákonné trestní sazby. Trestní rozsudky nabyly právní moci dne 5. 2. 2021.

17. Jak vyplývá z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR, žalobce se zdržuje na území ČR od roku 2008. Od roku 2016 měl žalobce povolen trvalý pobyt za účelem sloučení s občankou ČR. Žalobce je svobodný, před svým zadržením žil ve společné domácnosti s přítelkyní v pronajatém bytě. Spolu mají dvě nezletilé děti ve věku osm a pět let, obě děti jsou státními příslušníky ČR. Dle údajů z veřejné části Živnostenského rejstříku byla žalobci udělena dvě živnostenská oprávnění, provozování obou živností od 8. 12. 2016 přerušil. OSPOD k dotazu žalovaného sdělil, že matka dětí žalobce je v insolventci, je odkázána na sociální dávky a na pomoc své rodiny a svých přátel. Rodina žalobce jí finančně nikterak nevypomáhá. Ke vztahu žalobce s dětmi jejich matka uvedla, že si v době společného soužití spolu hráli, otec měl o děti zájem, pomáhal při výchově. I nyní jsou děti s otcem v kontaktu, když za ním jezdí na návštěvy, mají otce rády a matka chce tento kontakt zachovat. Občasné návštěvy dětí ve věznici v Bělušicích za přítomnosti bratrance žalobce potvrdila Vězeňská služba ČR.
18. Žalobci bylo oznámeno zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců dne 20. 9. 2022. V tomto oznámení byl žalobce poučen o svém právu vyjádřit v řízení své stanovisko a navrhopat důkazy či činit jiné návrhy po celou dobu řízení. Na toto oznámení reagoval žalobce svým nesouhlasem se zrušením trvalého pobytu, v němž pouze uvedl, že má na území ČR českou přítelkyni, dvě malé děti, které jej potřebují, a že po propuštění z výkonu trestu bude vést pořádaný život a vychovávat své děti. Žalobce byl dne 22. 11. 2022 vyrozuměn o právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí. Žalobce tohoto práva využil, dne 7. 3. 2023 se s podkladovým materiálem seznámil a uvedl, že své vyjádření zašle do sedmi dnů. Žádné další vyjádření žalobce však správní spis neobsahuje.
19. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, již žalobce žalovanému vytýkal vadu řízení, spočívající v neprovedení důkazu jeho účastnickým výsledkem. Soud předně konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení takový důkazní návrh neučinil, a jak je uvedeno výše, po seznámení se s podklady pro rozhodnutí žádné své vyjádření k věci nepodal. Soud zdůrazňuje, že výsledek účastníka řízení jakožto důkazní prostředek slouží právě k prokázání tvrzení účastníka. Účelem výsledku tak není a nemůže být nahrazování chybějícího tvrzení nebo jeho zjišťování (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2022, č. j. 4 Azs 166/2022-60). Bylo tedy na žalobci, aby v řízení uvedl všechny skutečnosti, které jsou podle něj pro věc významné, zejména ve vztahu ke své osobě a k rozsahu a intenzitě soukromého a rodinného života na území ČR. K tomu mohl právě využít svého vyjádření k podkladům rozhodnutí, což však neučinil. Pokud žalovaný s ohledem na nečinnost žalobce musel vycházet pouze z podkladů, které měl k dispozici a které sám z vlastní iniciativy zajistil (např. lustraci dětí žalobce, zprávu OSPODu), neznamená to, že bylo jeho povinností přistoupit k výsledku účastníka a zjišťovat jeho prostřednictvím skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci. Tuto námitku tudíž shledal soud nedůvodnou.
20. Pokud jde o námitku, že žalobce nezjistil dostatečně skutkový stav věci provedením výsledku bývalé přítelkyně žalobce, pak žalobce tuto výtku uplatnil poprvé až při jednání soudu (po uplynutí lhůty pro podání žaloby), když v průběhu správního řízení ani v žalobě provedení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důkazu svědeckou výpovědí přítelkyně žalobce nenavrhla a jeho neprovedení neučinil součástí žalobních námitek. Proto k této námitce soud při svém rozhodnutí nepřihlížel a tento „žalobní“ bod neučinil součástí soudního přezkumu (k tomu srov. § 71 odst. 2 věty třetí, § 72 odst. 1 a § 75 odst. 2 věty první s.r.s.).

21. Těžištěm žalobní argumentace však byla jednak obecná námitka, že žalovaný správně neuvážil o tom, zda byly naplněny zákonné podmínky pro zrušení trvalého pobytu žalobce, a dále že nesprávně posoudil přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.
22. Podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
23. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
24. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobytová směrnice“) *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
25. Porovnáním citovaného znění § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, který upravuje opatření zakládající se na ochraně veřejného pořádku, je zjevné, že uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců neodpovídá požadavkům pobytové směrnice. Tento nesoulad řešil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20. Pro danou věc je z tohoto nálezu podstatný závěr, že při rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu, i při jeho následném soudním přezkumu, je třeba v souladu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice zvážit existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti. Ústavní soud v nálezu uvedl, že *„při uplatňování Směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti.“*
26. Z citovaného ust. § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců tedy plyne, že ministerstvo zruší cizinci povolení k trvalému pobytu, pokud jsou kumulativně splněny dvě podmínky. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

První podmínkou je, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a druhou podmínkou je, že zrušení povolení k trvalému pobytu cizince musí být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Mezi účastníky není sporu o to, že byla splněna první podmínka pro zrušení trvalého pobytu stanovená v § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců tím, že žalobce byl soudem ČR pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému (desetiletému) trestu odnětí svobody. Žalobce v žalobě nerozporoval ani zhodnocení skutečného, aktuálního (a z hlediska dostatečné závažnosti) ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, které žalovaný v napadeném rozhodnutí v rámci první podmínky učinil.

27. Žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí uvedl, že nerozhodoval pouze na základě zjištění, že žalobce „*byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, ale zabýval se rovněž jeho trestnou činností, celospolečenskou nebezpečností páchané trestné činnosti, její délkou, opakovností, zapojením účastníka na trestné činnosti a dalšími uvedenými skutečnostmi.*“ Aniž by žalovaný explicitně uvedl, že provádí toto hodnocení z hlediska požadavků stanovených čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, je zřejmé, že vzal do úvahy osobní jednání a chování žalobce. Nejprve posoudil trestnou činnost, za níž byl žalobce odsouzen, jako zvlášť závažnou s rozsáhlým negativním společenským dopadem. Zdůraznil dále, že se žalobce na výrobě drog podílel zhruba jeden rok, přičemž k ukončení trestné činnosti jej donutil až zásah Policie ČR. Poukázal na to, že se nejednalo o ojedinělý exces a podrobným popisem toho, jak se žalobce na trestné činnosti podílel, konstatoval, že měl v organizované zločinecké skupině vyšší postavení, neboť úkoloval další pachatele a dohlížel na výrobu pervitinu. Z trestního rozsudku žalovaný konstatoval, že žalobce společně s dalšími pachateli vyrobili minimálně 23 kg pervitinu, ve výrobě dalších 6 kg jim zabránil zásah Policie ČR. Dále vzal žalovaný do úvahy, že byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody na 10 let, a že se dopouštěl trestné činnosti krátce poté, kdy mu byl povolen trvalý pobyt v ČR. Žalobce takto poměřoval výše uvedené aspekty, zjištěné z trestního rozsudku, když žalobce sám další, v jeho prospěch vypovídající, skutečnosti nenabídl. Vzhledem k tomu, že žalobce uvedené skutečnosti nikterak nerozporoval a ani v žalobě jiné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit nesplnění první z podmínek pro zrušení trvalého pobytu neuvedl, má soud za to, že se žalovaný splněním první z podmínek pro zrušení trvalého pobytu zabýval dostatečně, dospěl přitom ke správnému závěru o jejím naplnění, a proto soud shledal obecnou námitku žalobce uplatněnou ve vztahu k této podmínce nedůvodnou.
28. Ani námitce nesprávného, resp. nepřezkoumatelného posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele soud nepřisvědčil. Obdobnými případy se zabýval Ústavní soud i Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích a žalovaný se v nich vyslovenými názory řídil. Zejména lze zmínit zcela přílehlavý odkaz na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, a ze dne 28. 2. 2022, č. j. 2 Azs 290/2021-45, přičemž sám žalovaný aplikoval celou řadu dalších na věc přílehlavých rozhodnutí. Ve světle těchto rozhodnutí pak dospěl dle názoru soudu ke správnému závěru, že žalobce sám svým jednáním ohrozil kvalitu svých rodinných a soukromých vztahů, přičemž nyní bude muset v důsledku primárně svých činů nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení jeho trvalého pobytu. Jak opakovaně v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil žalovaný, žalobce bezpochyby věděl (musel vědět), že svou závažnou protiprávní činností ohrožuje svůj jinak harmonický rodinný život. Přesto se rozhodl ji realizovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

29. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí přiměřeností dopadu jeho rozhodnutí zabýval velice obšírně, přičemž z obsáhlého odůvodnění vyplývá, že se nezabýval toliko společenskou škodlivostí žalobcem páchané trestné činnosti, ale současně se pečlivě zabýval i otázkou rodinného života žalobce. Žalobce v žalobě nepřinesl nová tvrzení o svých rodinných poměrech ani soukromém životě, když pouze obecně namítal, že nezletilé děti, kterým je v současné době 8 let a 4 roky, jsou v ČR plně integrovány, mají české státní občanství, mají zde své přátele, a současně poukazoval na rozdílnost etnik mezi ČR a jeho domovským státem. Žalobce nehovořil o sociální či ekonomické závislosti svých dětí a jejich matky či jeho samotného. Namítal, že největším zásahem by bylo jeho oddělení od nezletilých dětí, když jejich vycestování do Vietnamu je nemožné. Ke své osobě pouze uvedl, že na území ČR žije dlouhou dobu a integrace do Vietnamu by byla pro něho těžká.
30. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný se všemi těmito aspekty případu zabýval, byť je žalobce v průběhu správního řízení neuplatňoval. Konstatoval, že nezletilé děti žalobce nejsou na jeho výlučné péči závislé, respektive aktuálně nejsou na jeho péči v důsledku jeho výkonu trestu odnětí svobody závislé vůbec. Žalobce zdůraznil, že žalobce páchal trestnou činnost od roku, v němž se narodila jeho mladší dcera (2017) do doby, kdy byl zadržen Policií ČR a aktuálním datem jeho propuštění je 9. 11. 2028. Žalovaný poukázal na to, že téměř celý dosavadní život nezletilých dětí s nimi žalobce ve společné domácnosti nežije, nepodílí se na jejich výchově. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobci bylo před udělením trvalého pobytu umožněno pobývat na území ČR za účelem podnikání, obě aktuální živnostenské činnosti však přerušil a pracoval v obchodě své sestry. Přestože žalovaný připustil, že žalobce pobýval na území ČR delší dobu, shledal, že *„závažnost a značný celospolečensky negativní dopad páchané trestné činnosti, páchané v rámci organizované skupiny, delší dobu a ve velkém rozsahu, toto jednoznačně přebijí.“* Dle žalovaného v daném případě nezasáhne zrušení trvalého pobytu do soukromého či rodinného života ani v ekonomické rovině. Ačkoli to žalobce nenamítal, žalovaný rovněž řešil, zda dojde zrušením povolení k trvalému pobytu k porušení Úmluvy o lidských právech a Úmluvy o právech dítěte, a dospěl k závěru, že nikoli. Žalovaný sice připustil, že dojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, měl však za to, že se jedná o zásah legální, který nelze považovat za nepřiměřený. Žalovaný poukázal na to, že žalobce páchal trestnou činnost jakožto člen organizované skupiny, složené výhradně z jeho krajanů – Vietnamců, tudíž se pohyboval i na území ČR v komunitě svých krajanů a nebyl izolován od svého rodného jazyka a reálií. Zdůraznil, že si žalobce tento zásah přivodil sám svým jednáním, a že musel být s jeho důsledky obeznámen, přičemž sám žalobce neuvedl žádné mimořádné a závažné skutečnosti, které by znamenaly, že zrušení trvalého pobytu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy o lidských právech. Pokud jde o Úmluvu o právech dítěte, pak žalovaný poukázal na to, že i tato připouští oddělení dítěte od rodičů a nestanovuje, že oba rodiče musí žít se svým dítětem v jedné zemi. Navíc žalobce nemá zakázán další pobyt na území ČR a je pouze na něm a jeho rodině, jak budou po propuštění žalobce z výkonu trestu realizovat společný život. I v tomto případě žalovaný zdůraznil, že původcem vzniklých komplikací je žalobce sám, neboť, pokud by se nedopustil trestné činnosti, za níž byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání deseti roků, pak by o trvalý pobyt v ČR nepřišel. Žalovaný zohlednil i nejlepší zájem dítěte, jímž je, aby harmonicky vyrůstalo ve společné domácnosti s oběma rodiči v řádně fungující rodině, přičemž konstatoval, že s ohledem na skutečnost, že žalobce dlouhodobě, většinu dosavadního života syna a téměř celý život dcery, páchal trestnou činnost, rovněž dlouhou dobu vykonává trest odnětí svobody, a tudíž nežil se svými dětmi ve společné domácnosti, nelze považovat zrušení trvalého pobytu za skutečnost, která by byla v rozporu s nejlepším zájmem dětí. Žalovaný měl za to, že žalobce zneužívá situace,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

když se zaštiťuje právy svých dětí, přitom narození dětí jej od páčání trestné činnosti neodradilo, a zdůraznil, že nejlepší zájem není trumfovou kartou, která může přebít závažnou protiprávní činnost, jíž se žalobce dopouští.

31. Soud se s tímto posouzením a závěry žalovaného v podstatě ztotožňuje, neboť i on shledal, že zrušení trvalého pobytu žalobci není nepřiměřeným zásahem. Dle názoru soudu nelze námitce nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce přisvědčit.
32. Soud předesílá, že se obdobnými případy zabýval v minulosti jak Nejvyšší správní soud, tak i Ústavní soud. Žalovaný se závěry, v těchto rozhodnutích vyjádřenými řídil, celou řadu z nich citoval, přičemž za zcela přílehlavý lze příkladmo uvést odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30. Nejvyšší správní soud přitom v dalším svém rozhodnutí určil středobodem úvah při posuzování otázky přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu nejlepší zájem dítěte a vyslovil východiska pro správné posouzení této otázky (rozsudek ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28. Zdůraznil, že je třeba „*přiznat tomuto zájmu rozhodující význam a teprve v takto definovaném rámci hledat spravedlivou rovnováhu mezi tímto nejlepším zájmem nezletilých dětí a konkurujícím veřejným zájmem. K tomu je nejprve třeba, aby na základě řádně zjištěného skutkového stavu k této otázce správní orgány tento nejlepší zájem obou nezletilých dětí stěžovatele definovaly, přičemž je v obecné rovině zřejmé, že v nejlepším zájmu nezletilého dítěte zpravidla bude sdílet společnou domácnost s oběma rodiči, nemusí tomu tak však být vždy.*“
33. Žalobce ve svém strohém vyjádření v průběhu správního řízení (má dvě malé děti, které jej potřebují, a po propuštění je bude vychovávat) a stejně obecným tvrzením v žalobě (děti jsou občany ČR, jsou v této zemi integrovány, není možné, aby odcestovaly s žalobcem do Vietnamu a po nuceném vycestování žalobce by zůstaly bez jednoho z rodičů) příliš prostoru pro důkladné zvážení priorit a nejlepšího zájmu pro jeho děti vskutku neposkytl. Soud se zcela ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že v situaci, kdy byl žalobce v důsledku páčání trestné činnosti zadržen Policií ČR (9. 11. 2018) a v té době byly jeho děti ve věku 3 let a 1 roku, tedy v době jejich nejútlejšího věku, kdy prvotním jejich zájmem byla především péče poskytovaná matkou, v situaci, kdy je žalobce již 5 let ve výkonu trestu (vazby), tedy bez denního kontaktu se svými dětmi, s nimiž udržuje vztah pouze příležitostnými návštěvami (maximálně 1x za měsíc), a v situaci, kdy žalobci zbývá do konce trestu odnětí svobody ještě několik let, nelze jeho vycestování (po skončení výkonu trestu) do jiné země, hodnotit jako výraznou změnu v jejich dosavadním životě (v případě, kdy děti zůstanou na území ČR), která by mohla mít negativní vliv na jejich další vývoj. Děti jsou zvyklé, že o ně pečují pouze jeden z rodičů a být je bezpochyby nejlepším zájmem, aby je vychovávali oba rodiče, v posuzovaném případě nebude mít případné odloučení žalobce na děti výrazný dopad. Navíc, jak bylo zjištěno, matka dětí žalobce je schopna sama, tj. bez pomoci žalobce a jeho rodiny, být zjevně s námahou a za podpory státu, zaopatřit potřeby obou dětí. Rodina, v níž vyrůstají děti žalobce tak není na žalobci ekonomicky, sociálně či jinak závislá. V řízení nebylo tvrzeno ani OSPODem zjištěno, že by děti byly nemocné a jejich zdravotní stav vyžadoval trvalou péči žalobce jakožto druhého z rodičů.
34. Dle názoru soudu tedy žalovaný náležitě přihlédl k nejlepšímu zájmu dětí žalobce, zohlednil míru péče žalobce o děti a míru faktické závislosti dětí na žalobci. Ačkoliv v nejlepším zájmu nezletilého dítěte zpravidla je sdílet společnou domácnost s oběma rodiči, neznamená to, že by nad tímto zájmem nemohl převážet veřejný zájem sledovaný opatřením k ukončení pobytu cizince (otce nezletilých dětí) na území České republiky. Judikatura zdůrazňuje Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

procesní charakter povinnosti vzít v úvahu nejlepší zájem dítěte, nikoliv povinnost vážit jednotlivé zájmy tak, aby výsledek tohoto vážení byl v souladu s nejlepším zájmem dítěte (viz rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-47, a ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25). I nejlepší zájem dítěte musí ustoupit, existují-li pro to závažné důvody, jak tomu je v nyní posuzovaném případě (v tomto ohledu lze odkázat na závěry žalovaného i krajského soudu, pokud jde o závažnost trestné činnosti stěžovatele, které se dopustil v době, kdy očekával narození druhého potomka, resp. i krátce po jeho narození). Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 29. 12. 2022, č. j. 2 Azs 230/2021-41, „(n)ení představitelné, aby u tak závažného narušování veřejného pořádku, jehož se dopustil stěžovatel, byla státu odňata možnost na to reagovat správním vyhoštěním cizince jen proto, že ten v ČR založil rodinu. V takovém případě by cizinci založením rodiny v ČR vznikla faktická imunita proti pořádkovým opatřením cizineckého práva a státu byla vzata možnost prostředky cizineckého práva regulovat pobyt cizinců na území v případech, kdy tito závažně narušují veřejný pořádek.“

35. Žalobce dále zmiňoval délku svého pobytu na území ČR, která může svědčit jednak o hloubce soukromého a rodinného života na území ČR, jednak o absenci vazeb na zemi původu. V daném případě žalobce nad rámec pouhého poukazu na délku pobytu v ČR a obecného tvrzení o obtížnosti integrace zpět do Vietnamu, neuvedl, že by vedl na území ČR rozsáhlý soukromý život, resp. k němu neuvedl nic konkrétního. Délku pobytu v ČR je třeba jistě vzít na vědomí, avšak současně nelze přehlédnout, že vazby se zemí původu nejsou v případě žalobce narušeny, když byl v neustálém kontaktu (minimálně při páčání trestné činnosti) se svými krajany. Vzhledem k věku žalobce, jemuž je 35 let, přičemž v ČR pobývá až od svých 20 let, nelze učinit závěr, že nemá žádnou vazbu na Vietnam, a že by jeho integrace v domovské zemi byla nemožná.
36. Je tedy třeba shrnout, že s ohledem na závažnost protiprávního jednání, jehož se žalobce na území ČR dlouhodobě dopouštěl, není zásah do jeho soukromého a rodinného života natolik intenzivní, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Vzhledem k tomu, že se žalovaný touto problematikou komplexně zabýval a jeho závěry považuje soud za správné, nelze než konstatovat, že v daném případě byly naplněny veškeré podmínky pro zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
37. Protože soud ze všech výše uvedených důvodů vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a tudíž neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval. Proto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty Shodu s prvořadem potvrzuje I. T.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22. srpna 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu